

Cheshire, Engeland

18^e eeuw

1

Op de ochtend dat we aan onze grand tour over het vasteland van Europa zullen beginnen, word ik wakker met Percy naast me in bed. Heel even is het me niet duidelijk of we met elkaar het bed in zijn gedoken of dat we gewoon in hetzelfde bed hebben geslapen.

Percy heeft al zijn kleren van gisteravond nog aan, alleen niet meer in de staat en op de plek waar ze oorspronkelijk thuishoorden, en behalve dat het beddengoed nogal omgewoeld is, zijn er geen tekenen van gerotzooi. Dus hoewel ik zelf niet meer draag dan mijn vest – als door tovenaarij achterstevoren dichtgeknoopt – en één schoen, lijkt me dat ik veilig kan aannemen dat we alle twee onze handen en andere lichaamsdelen hebben thuisgehouden.

Wat vreemd genoeg een opluchting is, omdat ik liever nuchter ben wanneer we voor het eerst samen zijn. Als er ooit al een eerste keer komt. Wat steeds onwaarschijnlijker lijkt te worden.

Naast me draait Percy zich om, en wanneer hij zijn hand over zijn hoofd heen gooit, mept hij me maar net niet in het gezicht. Hij duwt zijn neus tegen de binnenkant van mijn elleboog terwijl hij zonder wakker te worden een onevenredig groot deel van de dekens over zich heen trekt. Zijn haar stinkt naar sigarenrook en ook zijn adem is niet erg fris, al is de mijne te oordelen naar de smaak achter in mijn keel – een dodelijke mix van gin en het parfum van een onbekende – nog weer een stuk erger.

Aan de andere kant van de kamer trekt iemand met een ruk de gordijnen open, waardoor ik word aangevallen door zonlicht. Meteen sla ik mijn handen voor mijn gezicht. Percy schrikt wakker met een soort ravengekras. Hij probeert zich om te draaien, ontdekt dat ik in de weg lig, rolt toch gewoon door en belandt daardoor boven op me. Daar protesteert mijn blaas hevig tegen. Als ik er zo ernstig aan toe ben, moeten we gisteravond een ongelooflijke hoeveelheid drank achterover hebben geslagen. En ik begon me juist aardig zelfingenomen te voelen omdat ik in staat meende te zijn vrijwel alle avonden een stuk in mijn kraag te drinken én de middag daarop weer een normaal functionerend mens te zijn, vooropgesteld dat die middag tenminste niet al te vroeg begint.

Op dat moment realiseer ik me dat ik niet alleen totaal kapot maar ook nog lichtelijk dronken ben – het is helemaal geen middag, wanneer ik anders altijd opsta. Het is nog best vroeg in de ochtend, omdat Percy en ik vandaag naar het vasteland vertrekken.

‘Goedemorgen, heren,’ zegt Sinclair vanaf de andere kant van de kamer. Ik zie alleen zijn silhouet, dat zich aftekent tegen het raam – hij martelt ons nog steeds met dat verdomde zonlicht. ‘Mijnheer,’ vervolgt hij, met een frons in mijn richting, ‘uw moeder heeft me gevraagd u te wekken. Uw koets zal binnen het uur vertrekken, en meneer Powell en zijn echtgenote drinken op dit moment thee in de eetkamer.’

Ergens bij mijn navel maakt Percy in reactie op de aanwezigheid van zijn oom en tante bij het ontbijt een instemmend geluid, dat overigens niet tot enige menselijke taal lijkt te behoren.

‘En uw vader is gisteravond uit Londen teruggekeerd, mijnheer,’ voegt Sinclair er met een knikje naar mij aan toe. ‘Hij wil u graag zien voor u vertrekt.’

Noch ik noch Percy verroert een vin. De eenzame schoen die nog aan mijn ene voet hangt, geeft het op en valt met een doffe *boink* van houten hak op oosters tapijt op de vloer.

‘Zal ik u beiden een moment geven om bij uw positieven te komen?’ vraagt Sinclair.

‘Ja,’ antwoorden Percy en ik in koor.

Sinclair verlaat de kamer; ik hoor de deur achter hem dichtvallen. Buiten het raam hoor ik het knerpen van de wielen van een rijtuig over het grind en het geroep van de stalknechten die de paarden inspannen.

Op dat moment produceert Percy een akelig gekreun en ik schiet spontaan in de lach.

Hij haalt naar me uit, maar mist. ‘Wat nou?’

‘Je klinkt als een beer.’

‘Nou, jij ruikt als de vloer van een gelagkamer.’ Hij glijdt met zijn hoofd eerst het bed uit, raakt verstrikt in de lakens en doet uiteindelijk een soort geknikte handstand met zijn wang tegen het tapijt. Zijn voet raakt me hard in mijn buik, net iets te laag, en mijn lach sterft weg in geknor.

‘Kalm aan, schat.’

De drang om mijn behoefte te doen is te sterk om nog langer te negeren en ik hijs mezelf met één hand aan de bedgordijnen overeind. Een paar ringen schieten los. Bukken om de po onder het bed vandaan te trekken lijkt onverstandig: het zal hoogstwaarschijnlijk tot mijn ondergang leiden, of op zijn minst tot het vroegtijdig ledigen van mijn blaas, dus duw ik de balkondeuren open en pis in plaats daarvan in de heg.

Als ik me weer omdraai, ligt Percy nog op de grond, ondersteboven met zijn benen op het bed. Tijdens het slapen is het lint van zijn staartje losgeraakt, en zijn haar omkranst zijn gezicht als een wilde zwarte wolk. Ik schenk uit de karaf op het dressoir een glas sherry in en drink het in twee slokken leeg. De sherry weet maar nauwelijks de smaak te verbloemen van wat er in mijn mond gekropen en daar vannacht gestorven is, maar de roes helpt me misschien het afscheid van mijn ouders door. En dagen achtereenvolgend in één rijtuig met Felicity. Lieve Heer, sta me bij.

‘Hoe zijn we gisteravond thuisgekomen?’ vraagt Percy.

‘Waar waren we gisteravond? Na ons derde spelletje piket is alles een beetje wazig.’

‘Volgens mij won jij die ronde.’

‘Ik weet niet zeker of ik dat potje wel gespeeld heb. Als we dan toch eerlijk zijn, had ik er al een paar op.’

‘En als we helemaal eerlijk zijn, waren het er niet een paar.’

‘Zo dronken was ik toch niet?’

‘Monty. Je probeerde je kousen uit te trekken met je schoenen nog aan.’

Ik schep een hand water uit het lampet dat Sinclair heeft achtergelaten en gooi het over mijn gezicht, en daarna sla ik mezelf een paar keer op de wangen – een zwakke poging om mezelf klaar te maken voor deze dag. Achter me klinkt een doffe *bonk* als Percy zich helemaal op het tapijt laat ploffen.

Ik wurm mijn vest over mijn hoofd en laat het op de vloer vallen.

Liggend op zijn rug wijst Percy naar mijn buik. ‘Je hebt daar iets raars zitten.’

‘Wat?’ Ik kijk omlaag. Onder mijn navel zit een veeg knalrode rouge. ‘Nou ja, kijk dan.’

‘Hm, hoe zou dat daar nou terecht zijn gekomen?’ vraagt Percy met een grijns terwijl ik op mijn hand spuug en het eraf probeer te boenen.

‘Daar spreekt een heer niet over.’

‘Was het een heer?’

‘Ik zweer het je, Perce, als ik het wist, zou ik het je vertellen.’ Ik neem nog een slok sherry, deze keer rechtstreeks uit de karaf. Als ik die terug op het dressoir wil zetten, mis ik bijna en komt hij wat harder neer dan de bedoeling was. ‘Het is een last, dat weet je toch.’

‘Wat is een last?’

‘Om er zo goed uit te zien. Niemand kan zijn handen van me afhouden.’

Hij lacht met gesloten mond. ‘Arme Monty, wat een beproeving.’

‘Beproeving? Welke beproeving?’

‘Dat iedereen onmiddellijk hartstochtelijk verliefd op je wordt.’

‘Tja, dat kun je ze moeilijk kwalijk nemen. Ik zou op mij verliefd worden als ik mezelf tegenkwam,’ reageer ik met een grijns die half schavuit is, half jongensachtige kuiltjes zo diep dat je er thee in kunt schenken.

‘Even bescheiden als knap.’ Hij kromt zijn rug – een overdreven uitrekgebaar met zijn hoofd tegen het tapijt gedrukt en zijn vingers ineengevlochten boven zijn hoofd. Percy trekt niet vaak de aandacht, maar ’s ochtends vroeg lijkt hij verdomme wel een opera. ‘Ben je klaar voor vandaag?’

‘Dacht ’t wel? Ik heb me niet erg met de voorbereiding bemoeid; mijn vader heeft alles geregeld. Als alles niet klaar was, zou hij ons niet wegsturen.’

‘Is Felicity nog niet uitgeraasd over school?’

‘Ik heb geen flauw idee waar Felicity met haar hoofd zit. Ik snap nog steeds niet waarom we haar moeten meenemen.’

‘Tot Marseille maar.’

‘Na twee alle Jezus lange maanden in Parijs.’

‘Eén extra zomer met je zus overleef je heus wel.’

Boven ons begint de baby te huilen – de vloerplanken zijn lang niet dik genoeg om het geblèr tegen te houden – en meteen daarna zijn de voetstappen te horen van de kinderjuf die komt aanrennen, als paardenhoeven op de klinkers.

Percy en ik kijken alle twee naar het plafond.

‘Het Monster is wakker,’ zeg ik luchtig. Hoewel het hier gedempt klinkt, dreunt zijn gejack door in mijn toch al zere hoofd.

‘Probeer vooral niet al te blij te klinken dat hij er is.’

Sinds de komst van mijn kleine broertje drie maanden geleden heb ik hem maar nauwelijks gezien, net genoeg om me erover te verbazen, ten eerste hoe vreemd en verschrompeld hij eruitziet, als een tomaat die in de zomer te lang in de zon heeft gelegen, en ten tweede hoe ontzettend goed zo’n verrekte klein opdondertje er al in is mijn hele leven te verpesten.

Ik lik een druppel sherry van mijn duim. ‘Een lastpost is-ie.’

‘Zo’n grote lastpost kan hij nog niet zijn, hij is nog maar zo klein.’ Percy steekt zijn handen omhoog om het te laten zien.

‘Komt zomaar uit het niets...’

‘Ik weet niet of je dat kunt volhouden, uit het niets...’

‘... en huilt vervolgens de godganse dag en maakt ons wakker en ligt in de weg.’

‘Hoe durft-ie.’

‘Tets meer medelijden mag ook wel.’

‘Daar geef je me niet erg veel redenen voor.’

Ik gooi een kussen naar zijn hoofd, en hij is nog veel te slaperig om het op tijd weg te slaan, dus raakt het hem midden in zijn gezicht. Terwijl hij een halfhartige poging doet het kussen terug te gooien schiet ik in de lach en laat me voorover op bed ploffen, met mijn hoofd over de rand zodat mijn gezicht vlak boven dat van hem hangt.

Hij trekt zijn wenkbrauwen omhoog. ‘Wat een serieus gezicht. Ben je van plan het Monster aan een reizende kermistroep te verkopen in de hoop dat ze hem als hun eigen kind zullen grootbrengen? Met Felicity is het je niet gelukt, maar de tweede keer heb je misschien meer geluk.’

Eerlijk gezegd denk ik op dit moment alleen maar dat deze warharige, lichtelijk overrompelde vroege-ochtend-Percy mijn absolute lievelings-Percy is. Ik denk dat nu Percy en ik dit laatste snoeppreisje op het vasteland mogen maken, ik van plan ben het vol te proppen met zo veel mogelijk ochtenden als deze. Ik denk eraan dat ik dit komende jaar het feit dat er een nieuw jaar op zal volgen compleet ga negeren – ik ga zo vaak ik kan woest dronken worden, met mooie meisjes met een vreemd accent rotzooien en daarna naast Percy wakker worden, genietend van het heerlijke gehuppel van mijn hart als ik bij hem ben.

Ik steek mijn hand uit en raak met mijn ringvinger zijn lippen aan. Even overweeg ik om ook te knipogen, wat, ik geef het toe, een tikje overdreven

is, maar ik heb altijd al gevonden dat subtiliteiten tijdverspilling zijn. Het geluk is met hen die flirten.

En als Percy nu nog niet weet wat ik voor hem voel, is het zijn eigen stomme schuld dat hij zo'n sukkel is.

'Ik dacht eraan dat we vandaag vertrekken voor onze grand tour,' antwoord ik, 'en ik ben niet van plan om daar een minuut van te vermorsen.'